

UCHWAŁA Nr 7 RADY MINISTRÓW

z dnia 3 stycznia 1951 r.

w sprawie zasad systemu finansowego banków państwowych.

I. Przepisy ogólne.

§ 1. Ustalone w niniejszej uchwale zasady systemu finansowego dotyczą banków państwowych w rozumieniu dekretu z dnia 25 października 1948 r. o reformie bankowej (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 412), zwanych w dalszym ciągu „bankami“.

§ 2. 1. Banki wykonują swoje zadania, wynikające z narodowych planów gospodarczych, zgodnie z założeniami statutowymi oraz na podstawie planów finansowych (planu kredytowego, planu kasowego, planu sfinansowania inwestycji, planu sfinansowania kapitalnych remontów, planu obrotów płatniczych z zagranicą itp.).

2. Banki prowadzone są według zasad rozrachunku gospodarczego.

§ 3. Każdy z banków stanowi jednostkę samodzielnie bilansującą, obejmującą swoim bilansem i rachunkiem zamknięcia wydatków i dochodów działalność całego banku (łącznie z oddziałami), oraz rozlicza się z budżetem Państwa na podstawie wyniku swej całorocznej działalności.

§ 4. Banki prowadzą scentralizowaną księgowość według Jednolitego Planu Kont, zatwierdzonego przez Ministra Finansów.

§ 5. 1. Prezydium Rządu na wniosek Ministra Finansów określi wysokość opłat pobieranych przez banki za wykonywane usługi oraz wysokość pobieranych i płaconych przez bank odsetek.

2. Prezydium Rządu na wniosek Ministra Finansów może ustalić ryczałtowe, okresowe rozliczenia z tytułu odpłatnych usług międzybankowych oraz uchylić odpłatność niektórych usług międzybankowych.

§ 6. Wydatki i dochody banków określane są w ich budżetach. Na pokrycie wydatków służą wpływy z tytułu pobieranych opłat i odsetek oraz inne dochody banków.

II. Środki finansowe.

§ 7. Środki finansowe banków obejmują środki własne i obce.

§ 8 Środkami własnymi banków są:

- a) fundusz statutowy,
- b) fundusz rezerwowy,
- c) fundusze specjalne.

§ 9. 1. Fundusz statutowy tworzy się z dotacji budżetowej Państwa i z części wygospodarowanych przez bank nadwyżek.

Fundusz statutowy służy na pokrycie środków trwałych oraz obrotowych banku. Nadwyżka tego funduszu ponad wartość środków trwałych służy na pokrycie środków obrotowych banku.

2. Fundusz rezerwowy pochodzący z części wygospodarowanych przez bank nadwyżek służy na pokrycie ewentualnych strat bilansowych banku.

3. Fundusze specjalne tworzy się z części wygospodarowanych przez bank nadwyżek. Przeznaczenie tych funduszy określa Minister Finansów.

§ 10. Wysokość funduszy jest określana zarządzeniami Ministra Finansów.

§ 11. Środkami obcymi są wkłady na rachunkach w bankach.

III. Środki trwałe, amortyzacja, finansowanie robót kapitalnych.

§ 12. Środki trwałe banków obejmują przydzielone im nieruchomości, potrzebne do wykonywania zadań planowych, oraz inwentarz, którego wartość przekracza zł 900.—, a okres używalności 1 rok.

§ 13. Zasady i tryb wyceny środków trwałych w bilansach banków określi Minister Finansów w drodze zarządzenia.

§ 14. Banki dokonują amortyzacji środków trwałych przeznaczonych na sfinansowanie robót kapitalnych.

§ 15. Inwestycje banków, przewidziane w planie inwestycyjnym, będą finansowane:

- a) z części zakumulowanej amortyzacji środków trwałych, która po wyłączeniu kwot, przeznaczonych na sfinansowanie kapitalnych remontów, przeznaczona jest na sfinansowanie inwestycji,
- b) z przewidzianej w budżecie Państwa dotacji w wysokości różnicy między limitem planu inwesty-

cyjnego banków a kwotą akumulowanej amortyzacji, wymienionej w pkt a).

§ 16. Źródłem finansowania nakładów na kapitalne remonty banków jest część amortyzacji środków trwałych, której wysokość w stosunku procentowym do całości odpisów amortyzacyjnych ustala zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów.

§ 17. W granicach zaplanowanych kwot amortyzacji, obliczonych na podstawie ogólnego procentu, określonego w trybie § 16, Ministerstwo Finansów uprawnione jest do różnicowania dla poszczególnych banków procentu amortyzacji, przeznaczonej na sfinansowanie kapitalnych remontów, oraz do redystrybucji już zakumulowanej amortyzacji na kapitalne remonty między poszczególne banki.

§ 18. 1. Banki akumulują na „Rachunku Kapitalnych Remontów“, prowadzonym u siebie, tę część amortyzacji, która zostanie przeznaczona na sfinansowanie kapitalnych remontów.

2. Akumulacja amortyzacji w części, przeznaczonej na sfinansowanie inwestycji, odbywać się będzie na zasadach przewidzianych dla przedsiębiorstw państwowych w Banku Inwestycyjnym.

§ 19. W terminie do dnia 22 każdego miesiąca banki obowiązane są przelewać na rachunki, wymienione w paragrafie poprzedzającym, 1/12 kwot tych części zaplanowanej rocznej amortyzacji, które przeznaczone zostały na sfinansowanie inwestycji oraz kapitalnych remontów.

Przelewy powyższe mają charakter zaliczkowy i podlegają stosownemu rozliczeniu na podstawie zamknięć rachunkowych.

IV. Podział nadwyżki i pokrywanie niedoborów.

§ 20. Czysta nadwyżka banków dzielona będzie w sposób następujący:

- a) co najmniej 50% jako wpłata do budżetu Państwa,
- b) pozostałość zużyta zostanie na zasilenie funduszy.

§ 21. Minister Finansów określi każdorazowo wysokość części czystej nadwyżki przeznaczonej na zasilenie funduszy: statutowego, rezerwowego i specjalnych.

§ 22. W przypadku, gdy wykazane niedobory bilansowe przewyższają istniejący fundusz rezerwowy, różnica pokryta zostanie z budżetu Państwa.

V. Przepisy końcowe.

§ 23. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Finansów.

§ 24. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz